

НІНА ФІАЛКО

ВЕСЕЛІ КАНІКУЛИ

УДК 82-31
ББК 84-44
Ф48

Ілюстрації *Ольги Золотник*

Фіалко Ніна
Ф48 Веселі канікули: повісті / Ніна Фіалко. —
Тернопіль : Навчальна книга— Богдан, 2014. — 120 с.
ISBN 978-966-10-3716-7

Ці повісті — перша книга відомої романістки, присвячена дітям. Авторка часто спілкується з онуками, знає запити, вподобання, звички дітей, вміє проникливо, дотепно й правдиво зобразити їхній світ.

Для широкого кола читачів.

УДК 82-31
ББК 84-44

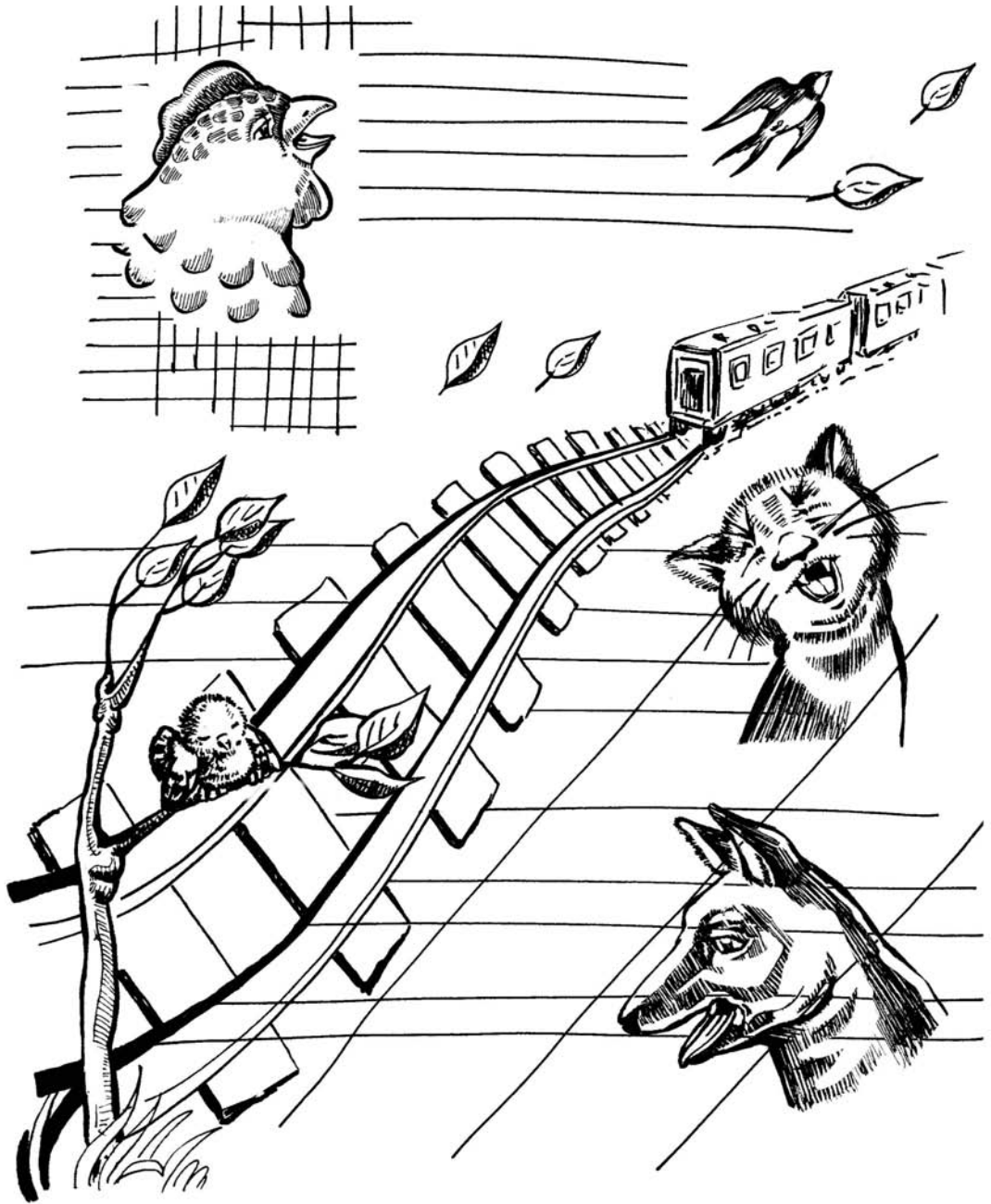
*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-3716-7

© Н. Фіалко, 2013
© О. Золотник, 2013
© Навчальна книга—Богдан, 2014

ВЕСЕЛІ КАНІКУЛИ

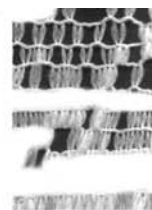

Подорож до України

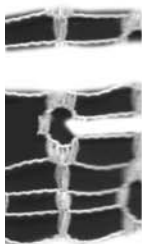
Ян, московський школяр, лежав на верхній полиці купейного вагона і розмірковував, як би цікавіше провести літні канікули. Багато його однокласників хотіли б побувати зараз на природі, подалі від міської метушні, та не у всіх є така можливість, як у нього. Після останнього дзвоника Янові батьки готувалися в дорогу. Вони знали, що син полюбляє ігрові автомати і може проводити біля них багато часу. Випросивши у них грошей, хлопець мчав до комп'ютерного клубу, що недавно відкрили в сусідньому будинку, і грав доти, поки в кишені не залишалося жодної монети. Бували й незначні виграші, які додавали йому азарту, але «безрукі бандити» й розраховані на людей, котрі мріють швидко розбагатіти. Деколи гравців заохочують невеликими виграшами, щоб потім забрати все, що у них було. Тож аби вберегти сина від нищівного впливу сучасної цивілізації, батьки відправляли хлопця до дідуся з бабусяю, щоби ті хоч на літо відлучили його від комп'ютера. Ян знав усіх мультиплікаційних та віртуальних монстрів, а запитай його, як відрізнити пшеницю від ячменю, то й не скаже. Прикро, що міські діти часто мислять так, ніби живуть у віртуальному світі. Однокласникам Ян розповідав про різні пригоди, які з ним траплялися влітку, любив і пофантазувати. Лише не признавався, що крім відпочинку бабуся змушувала його майже щодня займатися математикою, так як у нього, на її думку, були недостатні знання. Тож у дорожній сумці Ян віз і підручники. Він дуже неохоче брався розв'язувати задачі, в яких неодмінно фігурували рослини,

Хлопець швидко взувся і, зробивши мамі рукою «па-па», вискочив із квартири.

Родичі жили в багатоповерхівці, в цьому ж мікрорайоні, тільки на сусідній вулиці. Родини дружили між собою і часто гостювали одні в одних. Літні канікули Настя проводила в основному на дачі з дідусем і бабусею, тоді комп'ютер на якийсь час простоював. Сергійка теж запрошували на вихідні погостювати, частіше тоді, коли на грядці невеличкої присадибної ділянки масово дозрівала полуниця або червоніли рясні вишні. Там, опинившись на волі, Сергійко з Настею влаштовували такі гучні ігри, що через кілька днів бабуся перев'язувала хусткою голову і стогнала:

— Ой, як з вами важко! Чи не час повертатися додому, друзі мої! Ще день — і моя голова лусне від вашого крику, немов бульбашка на воді.

— Бабусю, а ви мене запросите до себе, коли вас голова перестане боліти? — запитував Сергійко.

Йому ще не набридло гратися з Настею і не розумів, чим же вони так допікають бабусі.

Двоюрідна сестра старша від нього лише на рік, вона не така зануда, як інші дівчатка. З нею завжди цікаво, хоч прагне щоразу його повчати. Він згоден цю незручність перетерпіти, лиш би не так скоро повертатися додому.

— Обов'язково запросимо, тільки трішки відпочинемо від вашого крику. Тим часом ягоди поспіють, — посміхалася бабуся Ганя, дивлячись на незадоволених онуків.

Сергійка з Настею мало цікавили ягоди, які рясно червоніли на кущах. Їх сюди вабило, бо тут можна було голосно кричати і не боятися, що сусіди почнуть гримати кулаками в стіну або ложкою по батареї парового опалення. На дачі сусідські кури втрачали стільки різнокольорового пір'я, що вистачило б на велике плем'я індіанців. Кілька днів дачні «індіанці» жили дружно, а потім починалася запекла боротьба між «племенами», і замість куль діти використовували зелені недозрілі вишні та сливи, а для саморобного арбалета — цибулинні стрілки. Тоді у бабусі починала «боліти» голова, бо знищувався майбутній урожай. Такого ставлення до своєї праці вона дітям не прощала. На годину западала тиша, потім Сергійко (він себе в майбутньому бачив тільки піратом) брав лопату й посеред ділянки копав яму і ховав «скарби». Цього бабуса Ганна витримати вже не могла. Щоб хоч трошки остудити войовничий запал, вона телефонувала синові й просила забрати дітей хоч на тиждень до міста.

— Посидьте трошки вдома, заспокойтеся і придумайте ігри тихі й безпечні. У Сергійка — як не пірати, то індіанці, і чомусь усі вони сидять на паркані або деревах. Сиділи б тихо в затінку під грушею, знайшли б гру корисну для свого розвитку, аж ні... — бурчала бабуся.

— Мама з татом лаються, що багато часу проводжу в комп'ютері, а ви забороняєте бігати і кричати. А як же нам бути, якщо всього хочеться?! — огризалася Настя, бо не могла зрозуміти, як догодити дорослим.

— Усе має бути в міру, а у вас її нема. Не можна ж весь час проводити за гучними іграми, — повчала бабуся. — Читайте книги, адже з них можна дізнатися багато цікавого, влаштовуйте якісь вікторини, котрі б розвивали ваш інтелект.

Після бабусиних зауважень діти на деякий час затихали і лише скоса поглядали один на одного. Потім хтось із них не витримував і пирскав сміхом. Що було потім, можете самі здогадатися: сміхом заражались обоє, й зупинитися не мали сил. Бабусині очі в таких ви-

— І обов'язково з молодою королевою! Правда, якщо за зиму ти не захопишся чимось іншим, — вколола Настя, адже вона добре знала, як часто брат змінював свої захоплення.

Варто було дівчині взятися за гелеву «ферму», як мурахи в передчутті нового землетрусу сполошилися і вилізли нагору. Вони бігали по купі роздробленого гелю в очікуванні нових поштовхів. Сергійко взяв бабусину сапку і в старому мурашнику злегка зачепив верхівку купола. Як не дивно, але мурах назовні вони не побачили. Всі вони вже опустилися в нижнє гніздо.

Тільки-но дах «ферми» підняли, мурахи, відчувши приплив свіжого повітря і дух волі, поспішили залишити її. Опинившись на землі, вони від радості, що повернулися в звичне для них середовище, бігали з такою швидкістю, що миготіло в очах. Діти раділи разом із ними.

— Я вже звик до них, і жаль розлучатися, — зізнався Сергійко.

— Наступної весни ми знайдемо рудих мурашок, бабуся каже, що вони агресивніші. За ними буде цікавіше спостерігати, — заспокоїла брата Настя.

— Коли це ще буде! Ти в школу хочеш? — запитав той. — Мені не вистачає канікул, щоб реалізувати всі плани.

— Дуже хочу. Цікаво поділитися з друзями, хто чим займався, де побував. Навіть за вчителькою сучила, хоч знаю, що бачити її буду тепер тільки на перервах. Цікаво познайомитися з новою класною керівничкою, — захопилася Настя, але розмову перервала бабуся.

— Молоді люди, прощу до столу! — урочисто покликала Ганна Василівна. — Залиште вже мурашок у спокої, вони теж, напевно, втомилися від вас.

— Ми їх випустили... — тихо повідомив Сергійко, намилуючи руки.

— От, молодці! Хто б за ними доглядав, коли ви поїдете? Син обіцяв до кінця дня забрати вас до міста, то ж після обіду зберіть свої речі, — попросила бабуся. — До школи вас ще потрібно приготувати, але це, правда, вже не ваші клопоти...

Володимир Степанович приїхав задовго до того, коли на землю починали падати сутінки. Хотів завидна повернутися з дітьми в місто.

— Дуже бешкетували внуки? — запитав матір, цілуючи її при зустрічі. — Не можеш дочекатися, коли я їх заберу?

— На цей раз не вгадав, — посміхнулася Ганна Василівна. — Сама здивувалася, з яким інтересом вони спостерігали за життям мурашок.

— Світ великий, і в ньому відбувається багато цікавого, не завжди збагненого нашому розумінню. Може, й люди краще жили б, якби прислухалися до навколишнього середовища і менше шкодили природі.

— Ти, сину, як завжди, маєш рацію, але це не кожен розуміє... — тужливо відповіла мати.

ЗМІСТ

ВЕСЕЛІ КАНІКУЛИ (Повість).....	3
Подорож до України	5
Знайомство з пастухом.....	13
Уроки бізнесу	23
У чужому дворі	37
Сон.....	42
ПРИГОДИ У ГЕЛЕВОМУ МУРАШНИКУ (Повість)....	55

Літературно-художнє видання

ФІАЛКО Ніна Іванівна

ВЕСЕЛІ КАНІКУЛИ

Повісті

Ілюстрації *Ольги Золотник*

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Ірина Дем'янова*
Обкладинка *Ростислава Крамара*
Технічний редактор *Оксана Чучук*
Верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 20.11.2013. Формат 84×90/16. Папір друкарський.
Гарнітура Jopnal. Умовн. друк. арк. 10,5. Умовн. фарбо-відб. 10,5.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34А, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга — Богдан, а/с 529, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
office@bohndan-books.com, www.bohndan-books.com

ISBN 9789661037167

9 | 789661 | 037167